

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w Wydziale III Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR del. do SO Izabela Dehmel

Protokolant: p.o. stażysty Izabela Dydyń

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Poznaniu Macieja Maćkowiaka

po rozpoznaniu w dniu 19.12.2014r. i 30.12.2014r. na rozprawie

sprawy **L. H.**

ur. (...) w S.

syna K. i E. zd. R.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego Poznań Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 24. 09.2004r, sygn. II K 334/09 za:

- przestępstwo z art. 224 §2 kk i art. 222 §1 kk w zw. z art. 11 §2 kk popełnione w dniu 11 grudnia 2008r na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

- przestępstwo z art. 226 §1 kk popełnione w dniu 11 grudnia 2008r na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności

przy czym w/w kary jednostkowe sprowadzono do kary łącznej 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres 3 lat tytułem próby, natomiast postanowieniem Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 14.12.2012r., sygn. II Ko 2445/12 zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności;

II. Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 08.02.2010r, sygn. III K 7/08 za:

- przestępstwo z art. 281 kk w zw. z art. 283 kk popełnione w dniu 30 kwietnia 2007r na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- przestępstwo z art. 280 §2 kk popełnione w dniu 01 maja 2007r na karę 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności,

- przestępstwo z art. 190 §1 kk w zw. z art. 12 kk popełnione w dniu 02 maja 2007r, na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności

- przestępstwo z art. 190 §1 kk popełnione w dniu 02 maja 2007r, na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności

przy czym w/w kary jednostkowe sprowadzono do kary łącznej 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

III. Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 31.05.2010r, sygn. II K 519/09 za przestępstwo z art. 280 §1 kk w zw. z art. 157 §1 kk w zw. z art. 11 §2 kk popełnione w dniu 19 października 2008r, na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności;

przy czym kary pozbawienia wolności opisane w punktach II i III zostały połączone w ramach prawomocnego wyroku łącznego Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 18.04.2011r. w sprawie sygn. III K 303/10, którym została skazanemu wymierzona kara łączna 5 lat pozbawienia wolności;

IV. Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 08.04.2014r, sygn. II K 1604/12 za:

- przestępstwo z art. 278 §1 kk w zw. z art. 64 §1 kk popełnione w dniu 14 września 2012r, na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,

- przestępstwo z art. 190 §1 kk w zw. z art. 64 §1 kk popełnione w dniu 15 października 2012r, na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,

- przestępstwo z art. 217 §1 kk w zw. z art. 64 §1 kk popełnione w dniu 15 października 2012r, na karę 2 miesięcy pozbawienia wolności

przy czym w/w kary jednostkowe sprowadzono do kary łącznej 11 miesięcy pozbawienia wolności;

V. Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 18.06.2014r, sygn. II K 244/14 za:

- ciąg przestępstw z art. 279 §1 kk w zw. z art. 64 §1 kk popełnione w nocy na dzień 21 stycznia 2014r., na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- przestępstwo z art. 226 §1 kk w zw. z art. 222 §1 kk i art. 157 §2 kk, art. 64 §1 kk i art. 11 §2 kk popełnione w dniu 21 stycznia 2014r, na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym w/w kary jednostkowe sprowadzono do kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności;

orzeka w ten sposób, że:

1. Rozwiązuje węzeł kary łącznej pozbawienia wolności wymierzonej skazanemu wyrokiem opisanym w punkcie I, II, IV i V części wstępnej wyroku.

2. Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 §1 k.k. łączy kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokiem opisanym w punkcie I (wyrok Sądu Rejonowego Poznań Grunwald i Jeżyce w Poznaniu, sygn. II K 334/09, II (wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu, sygn. III K 7/08) i III (wyrok Sądu Rejonowego w Szamotułach, sygn. II K 519/09) i wymierza skazanemu Ł. H. karę łączną 5 (pięć) lat i 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności uznając ją za wykonaną w całości.

3. Na podstawie art. 85 k.k., art. 86 §1 k.k. i art. 91 §2 k.k. łączy kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokiem opisanym w punkcie IV (wyrok Sądu Rejonowego w Szamotułach, sygn. II K 1604/12) i V (wyrok Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 18.06.2014r, sygn. II K 244/14) i wymierza skazanemu Ł. H. karę łączną 3 (trzy) lat i 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności.

4. Na podstawie art. 63 §1 kk w zw. z art. 577 k.p.k. na poczet wymierzonej w punkcie 3 kary łącznej pozbawienia wolności zalicza skazanemu okresy rzeczywistego pozbawienia wolności:

a) w sprawie Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 08.04.2014r, sygn. II K 1604/12 od dnia 23.05.2014r do nadal

b) w sprawie Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 18.06.2014r, sygn. II K 244/14 od dnia 21.01.2014r do dnia 23.05.2014r.

3. Na podstawie art. 576 §1 k.p.k. wyroki podlegające połączeniu w zakresie nieobjętym wyrokiem łącznym podlegają odrębnemu wykonaniu.

4. Na podstawie § 2 ust. 1- 3, § 14 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348) zasądza od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu na rzecz adwokata A. Ł. kwotę 147,60 zł (w tym VAT) tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu o wydanie wyroku łącznego przed Sądem Okręgowym w Poznaniu.

6. Na podstawie art. 624 kpk zwalnia oskarżonego z obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Poznaniu kosztów sądowych w przedmiocie wydania wyroku łącznego.

SSR del. do SO Izabela Dehmel

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 03 lipca 2014r. Ł. H. wniósł o wydanie wyroku łącznego obejmującego wyrok Sądu Rejonowego Poznań Grunwald i Jeżyce w Poznaniu w sprawie sygn. II K 334/09 oraz wyrok łączny Sądu Okręgowego w Poznaniu w sprawie sygn. III K 303/10.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Sąd działając z urzędu w myśl przepisów art. 569 § 1 i 2 k.p.k. i art. 570 k.p.k. ustalił, że Ł. H. został skazany następującymi wyrokami:

I. Sądu Rejonowego Poznań Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 24. 09.2004r, sygn. II K 334/09 za:

- przestępstwo z art. 224 §2 k.k. i art. 222 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. popełnione w dniu 11 grudnia 2008r na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

- przestępstwo z art. 226 §1 k.k. popełnione w dniu 11 grudnia 2008r na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności

przy czym w/w kary jednostkowe sprowadzono do kary łącznej 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres 3 lat tytułem próby, natomiast postanowieniem Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 14.12.2012r., sygn. II Ko 2445/12 zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności;

II. Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 08.02.2010r, sygn. III K 7/08 za:

- przestępstwo z art. 281 k.k. w zw. z art. 283 k.k. popełnione w dniu 30 kwietnia 2007r na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- przestępstwo z art. 280 §2 k.k. popełnione w dniu 01 maja 2007r na karę 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności,

- przestępstwo z art. 190 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnione w dniu 02 maja 2007r, na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności

- przestępstwo z art. 190 §1 k.k. popełnione w dniu 02 maja 2007r, na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności

przy czym w/w kary jednostkowe sprowadzono do kary łącznej 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

III. Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 31.05.2010r, sygn. II K 519/09 za przestępstwo z art. 280 §1 k.k. w zw. z art. 157 §1 k.k. w zw. z art. 11 §2 k.k. popełnione w dniu 19 października 2008r, na karę 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności;

przy czym kary pozbawienia wolności opisane w punktach II i III zostały połączone w ramach prawomocnego wyroku łącznego Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 18.04.2011r., sygn. III K 303/10, którym została skazanemu wymierzona kara łączna 5 lat pozbawienia wolności;

IV. Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 08.04.2014r, sygn. II K 1604/12 za:

- przestępstwo z art. 278 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. popełnione w dniu 14 września 2012r, na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności,

- przestępstwo z art. 190 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. popełnione w dniu 15 października 2012r, na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności,

- przestępstwo z art. 217 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. popełnione w dniu 15 października 2012r, na karę 2 miesięcy pozbawienia wolności

przy czym w/w kary jednostkowe sprowadzono do kary łącznej 11 miesięcy pozbawienia wolności;

V. Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 18.06.2014r, sygn. II K 244/14 za:

- ciąg przestępstw z art. 279 §1 k.k. w zw. z art. 64 §1 k.k. popełnione w nocy na dzień 21 stycznia 2014r., na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

- przestępstwo z art. 226 §1 k.k. w zw. z art. 222 §1 k.k. i art. 157 §2 k.k., art. 64 §1 k.k. i art. 11 §2 k.k. popełnione w dniu 21 stycznia 2014r, na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym w/w kary jednostkowe sprowadzono do kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności.

Ł. H. urodził się w S.. Z opinii uzyskanej od Z-cy Dyrektora Zakładu Karnego we W. wynika, że skazany przed osadzeniem zamieszkiwał z matką i trojgiem rodzeństwa, utrzymywał się z renty z tytułu niepełnosprawności. Skazany posiadał negatywną opinię środowiskową z uwagi na nadużywanie alkoholu, narkotyków, jak również agresję. Karę pozbawienia wolności Ł. H. zaczął odbywać w dniu 23.01.2014r. w Areszcie Śledczym w P., następnie od dnia 03.09.2014r. przebywa w Zakładzie Karnym we W.. Karę odbywa w systemie terapeutycznym w oddziale dla skazanych z niepsychotycznymi zaburzeniami psychicznymi lub upośledzonych umysłowo z uwagi na występowanie cech zaburzeń struktury osobowości oraz uzależnienie od alkoholu. Zachowanie skazanego w trakcie odbywania kary jest naganne, nie był nagradzany regulaminowo, był siedmiokrotnie karany dyscyplinarnie głównie za niszczenie mienia w celi mieszkalnej oraz używanie słów powszechnie uznanych za obraźliwe w stosunku do funkcjonariuszy. W dniu 18.08.2014r. stosowano środki przymusu bezpośredniego w celi mieszkalnej w celu pokonania czynnego oporu ponieważ kategorycznie odmówił wyjścia z celi mieszkalnej w celu doprowadzenia na czynności procesowe. Ł. H. wymaga systematycznego motywowania w przedmiocie realizacji indywidualnego programu terapeutycznego, pomimo wyrażanej chęci nie wykorzystał w sposób konstruktywny otrzymanych materiałów przeznaczonych do realizacji programu. Bezkrytycznie wypowiada się w stosunku do popełnionych przestępstw. Obecnie jest osadzony w celi jednoosobowej wyposażonej w całodobowy monitoring, jest objęty profilaktyką presuicydalną z założoną kartą skazanego zagrożonego samobójstwem z uwagi na wcześniejsze dokonywanie samouszkodzeń, podejmowanie prób samobójczych, leczenie psychiatryczne oraz stwierdzone uzależnienie od alkoholu i narkotyków. W stosunku do przełożonych w sytuacjach dla siebie niekorzystnych skazany jest roszczeniowy, agresywny. Uczestniczy w zajęciach kulturalno – oświatowych w świetlicy, w kontaktach z innymi osadzonymi bywa konfliktowy. Nie deklaruje przynależności do nieformalnych struktur podkultury przestępczej. W stopniu miernym dba o utrzymanie porządku w celi mieszkalnej, swój wygląd zewnętrzny oraz higienę osobistą. Nie jest zatrudniony i nie podlega kształceniu. Kontakt zewnętrzny utrzymuje z matką i siostrą.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- dokumentów w postaci: karty karnej k. 7 – 8, odpisów wyroków i obliczenia kary k. 11 – 12, 28 – 29, 50, 69 – 75, 79 – 81, 83 – 89, opinii z Zakładu Karnego we W. k. 32, 65 – 65v, dokumentów w aktach Sądu Okręgowego w Poznaniu sygn. III K 303/10.

Sąd Okręgowy dał wiarę wszystkim ww. dokumentom stanowiącym podstawę rozstrzygnięcia jako, że ich treść i autentyczność nie nasuwały zastrzeżeń. Zostały one sporządzone w przewidzianej przez prawo formie i wydane przez uprawnione podmioty w zakresie ich działania. Żaden z uczestników nie podważał w trakcie postępowania ich wiarygodności, a i Sąd nie znalazł jakichkolwiek podstaw, by zakwestionować je z urzędu.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 569 § 1 k.p.k. wyrok łączny wydaje się wówczas, gdy zachodzą wobec osoby prawomocnie skazanej różnymi wyrokami warunki do orzeczenia kary łącznej.

Jeśli brak jest warunków do wydania wyroku łącznego wówczas Sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania (art. 572 k.p.k.).

Warunki do orzeczenia kary łącznej określone zostały w art. 85 k.k. Zgodnie z tym przepisem karę łączną orzeka się wówczas, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu. Zawarty w art. 85 k.k. zwrot „zanim zapadł pierwszy wyrok” odnosi się do pierwszego chronologicznie wyroku, który zapadł przed popełnieniem przez sprawcę kolejnego (kolejnych) przestępstwa (vide: uchwała 7 sędziów SN - zasada prawna z dnia 25.02.2005r., sygn. I KZP 36/04, OSNKW 2005/2/13). Nadto – jak wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu powołanej uchwały – możliwe jest wystąpienie nie tylko jednego zbiegu realnego, ale i dalszych, przy spełnieniu warunków wskazanych w art. 85 k.k. Jednakże nawet przy kolejnych zbiegach obejmujących drugą, trzecią, itd. grupę przestępstw, zawsze wyjściowym punktem odniesienia będzie pozostawał ten chronologicznie „pierwszy wyrok”, zamykający kolejne „grupy przestępstw” pozostających w zbiegu. Oceny zbiegu realnego dokonywać należy z perspektywy postępowania sprawcy – czy kolejnych przestępstw dopuszcza się po wydaniu wobec niego wyroku (kolejnych wyroków), czy przed nim (nimi).

W przedmiotowej sprawie pierwszy zbieg przestępstw tworzą czyny objęte wyrokami wskazanymi wyżej w punktach I, II i III. Każdy z tych czynów został popełniony zanim zapadł pierwszy chronologicznie wyrok co do każdego z nich, to jest wyrok Sądu Rejonowego Poznań Grunwald i Jeżyce w Poznaniu, sygn. II K 334/09 (opisany powyżej w punkcie I) który zapadł **w dniu 24.09.2004r.** I tak: czyny w sprawie Sądu Rejonowego Poznań Grunwald i Jeżyce w Poznaniu, sygn. II K 334/09 popełnione zostały w dniu 11 grudnia 2008r., czyny w sprawie Sądu Okręgowego w Poznaniu, sygn. III K 7/08 popełnione zostały w dniu 30 kwietnia 2007r., w dniu 01 maja 2007r. i w dniu 02 maja 2007r., a czyn w sprawie Sądu Rejonowego w Szamotułach, sygn. II K 519/09 popełniony został w dniu 19 października 2008r.

Przestępstwa objęte pozostałymi wyrokami tj. w sprawach opisanych wyżej w punktach IV i V zostały popełnione już po wydaniu pierwszego z opisywanych wyroków tj. w sprawie II K 334/09 i nie kwalifikowały się do połączenia.

Drugi zbieg przestępstw tworzą czyny objęte wyrokami wskazanymi wyżej w punkcie IV i V. Każdy z tych czynów został popełniony zanim zapadł pierwszy chronologicznie wyrok co do każdego z nich, to jest wyrok Sądu Rejonowego w Szamotułach, sygn. II K 1604/12 (opisany powyżej w punkcie IV) który zapadł **w dniu 08.04.2014r.** I tak: czyny w sprawie Sądu Rejonowego w Szamotułach, sygn. II K 1604/12 zostały popełnione w dniu 14 września 2012r. i w dniu 15 października 2012r., natomiast w sprawie Rejonowego w Szamotułach, sygn. II K 244/14 czyny stanowiące ciąg przestępstw popełnione zostały w nocy na dzień 21 stycznia 2014r., a kolejny czyn w dniu 21 stycznia 2014r.

Możliwość orzeczenia kary łącznej skutkować zatem musiała rozwiązaniem węzłów kar łącznych pozbawienia wolności orzeczonych w wyrokach opisanych powyżej w punktach I, II, IV i V. Zważyć bowiem należy, że Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 04.07.2007 r. (OSNKW 2007/10/74) stwierdził „Wymaganie, aby łączeniu podlegały kary wymierzone za poszczególne przestępstwa, nie kary wymierzone w poszczególnych sprawach [...] przesądza o konieczności rozwiązania wymierzonej uprzednio kary łącznej. Rozwiązanie kary łącznej nie może prowadzić do skutków prawnych o przeciwnym znaczeniu, to jest - z jednej strony - do unicestwienia orzeczenia ustalającego wymiar kary łącznej, umożliwiające wymierzenie nowej kary, łączącej kary wymierzone za poszczególne przestępstwa w granicach określonych w art. 86 § 1 k.k., i jednocześnie – z drugiej strony - do faktycznego zachowania wiążącego znaczenia rozwiązanej właśnie kary łącznej orzeczonej uprzednio tak aby nową karę łączną orzec z naruszeniem unormowania zawartego w art. 86 §1 k.k.[...] Rozwiązanie orzeczonej uprzednio kary łącznej byłoby zabiegiem zbędnym, gdyby przepis prawa materialnego stanowił, że karę łączną w wyroku łącznym orzeka się

na podstawie kar wymierzonych w poszczególnych sprawach a nie „za poszczególne przestępstwa” - jak stanowi art. 86 § 1 k.k.”

Należało zatem przystąpić do wymiaru kary łącznej za pozostające w zbiegu realnym czyny.

Zgodnie z treścią art. 86 § 1 k.k. Sąd wymierzając karę łączną ma wyznaczone granice jej wymiaru. Granicę dolną stanowi najwyższa z wymierzonych kar, natomiast granicę górną stanowi suma kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa. Z powyższego wynika, iż kara łączna może być wymierzona przy zastosowaniu zasady absorpcji, zasady kumulacji lub zasady asperacji – częściowej absorpcji i częściowej kumulacji.

W orzecznictwie podkreśla się, iż kary łącznej nie można traktować jako instytucji mającej na celu łagodzenie prawno-karnych konsekwencji sprawy kilku przestępstw, czy też instytucji traktowanej jako „swego rodzaju ustawowe złagodzenie kary” (P. Kardas, w Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz. Tom I. Wydanie II, pod red. A. Zolla, Kraków 2004r., s. 1115). Instytucja kary łącznej nie jest instrumentem łagodzenia orzeczonych za pozostające w zbiegu przestępstwa kar, zaś sam fakt pozostawiania dwóch lub więcej przestępstw w zbiegu nie stanowi okoliczności łagodzącej. Owszem normatywna istota regulacji dotyczącej kary łącznej sprowadza się do stworzenia podstaw do racjonalnego i humanitarnego stosowania kar (art. 3 k.k.) w wypadku popełnienia przez tego samego sprawcę kilku przestępstw pozostających w zbiegu realnym. Jednak nie można zapomnieć, iż kara łączna jest orzekana wobec sprawcy, który popełnił dwa lub więcej przestępstw, a to z kolei jest istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzeczeniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji (wyrok S.A. w Łodzi z 20.10.2001r., II Aka 154/01, Prok. i Pr. 2002r., z. 4, poz. 26).

Orzekając karę łączną w warunkach wyroku łącznego, Sąd winien kierować się względami, jak przy orzekaniu kary łącznej w wypadku jednoczesnego osądzenia kilku czynów. Trzeba przy tym pamiętać, iż wymierzając karę łączną nie można poddawać ponownej analizie i uwzględniać okoliczności, które legły u podstaw wymiaru poszczególnych kar jednostkowych. Sąd powinien natomiast przede wszystkim rozważyć czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono kary podlegające łączeniu, zachodzi ścisły związek przedmiotowy – podmiotowy (postanowienie Sądu Najwyższego z 07.10.2002r., II KK 270/02) oraz bliskość czasowa. Winno się nadto uwzględnić okoliczności, jakie zaszły już po wydaniu poprzednich wyroków, przede wszystkim mieć na uwadze proces resocjalizacji skazanego, a także względy indywidualno-prewencyjne i generalno - prewencyjne.

Analizując związki łączące realnie zbiegające się przestępstwa trzeba pamiętać, że im większa łączność przedmiotowa i bliskość czasowa zachodzi pomiędzy poszczególnymi przestępstwami lub wtedy, gdy jedno z pozostających w zbiegu przestępstw zdecydowanie dominuje nad pozostałymi kara łączna winna być wymierzona przy zastosowaniu zasady absorpcji, (P. Kardas, w Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz. Tom I. Wydanie II, pod red. A. Zolla, Kraków 2004r., s.1137).

Wysokość kary łącznej uzależniona jest jednak nie tylko od bliskości podmiotowej i przedmiotowej popełnionych przestępstw, lecz również od rodzaju i rozmiaru wyrządzonej w mieniu szkody, pobudek i sposobu działania sprawcy, jego właściwości i warunków osobistych, sposobu życia przed wkroczeniem na drogę przestępstwa i późniejszego jego zachowania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 05.02.1980 r.- OSNPG 1980/11/139).

W przedmiotowej sprawie łącząc kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone wyrokami opisanymi w punktach I, II i III sąd jako dolną granicę kary łącznej pozbawienia wolności przyjął karę 3 lat i 2 miesięcy orzeczoną wyrokiem wskazanym powyżej w punkcie II tj. Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 08.02.2010r, sygn. III K 7/08. Górną granicę kary łącznej pozbawienia wolności stanowiła natomiast suma podlegających łączeniu kar jednostkowych tj. kara 7 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności. Przy czym kara łączna orzeczoną wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 24. 09.2004r, sygn. II K 334/09 orzeczoną została w wymiarze 8 miesięcy pozbawienia wolności, a kara łączna pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 08.02.2010r, sygn. III K 7/08 orzeczoną została w wymiarze 3 lat i 6 miesięcy. Natomiast kara łączna orzeczoną

wyrokiem łącznym Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 18.04.2011r. w sprawie sygn. III K 303/10 obejmująca kary orzeczone w sprawach sygn. III K 7/08 i sygn. II K 519/09 orzeczona została w wymiarze 5 lat pozbawienia wolności.

Wymierzając karę łączną pozbawienia wolności obejmującą wskazane powyżej kary jednostkowe sąd zastosował zasadę asperacji i wymierzył skazanemu karę 5 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności. Przy wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności sąd miał na uwadze brak bliskiego związku czasowego pomiędzy poszczególnymi przestępstwami – czyny w sprawie Sądu Rejonowego Poznań Grunwald i Jeżyce w Poznaniu, sygn. II K 334/09 popełnione zostały w dniu 11 grudnia 2008r., w sprawie Sądu Okręgowego w Poznaniu, sygn. III K 7/08 w dniu 30 kwietnia 2007r., w dniu 01 maja 2007r. i w dniu 02 maja 2007r., a w sprawie Sądu Rejonowego w Szamotułach, sygn. II K 519/09 w dniu 19 października 2008r., jak również późniejszą karalność skazanego za przestępstwa opisane powyżej w punktach IV i V, co uzasadniało zastosowanie zasady kumulacji. Zastosowanie zasady absorpcji wynikało z faktu, iż czyny skazanego były wymierzone w przeważającym zakresie przeciwko tym samym dobrom chronionym prawnie tj. mieniu – art. 280 §2 k.k., art. 280 § 1 k.k. i art. 281 k.k.

Łącząc kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone wyrokami opisanymi w punktach IV i V sąd jako dolną granicę kary łącznej pozbawienia wolności przyjął karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczoną wyrokiem wskazanym powyżej w punkcie V tj. Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 18.06.2014r, sygn. II K 244/14. Górną granicę kary łącznej pozbawienia wolności stanowiła natomiast suma podlegających łączeniu kar jednostkowych tj. kara 4 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności. Przy czym kara łączna orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 08.04.2014r, sygn. II K 1604/12 orzeczona została w wymiarze 11 miesięcy pozbawienia wolności, a kara łączna pozbawienia wolności orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w Szamotułach z dnia 18.06.2014r, sygn. II K 244/14 orzeczona została w wymiarze 3 lat. Wymierzając karę łączną pozbawienia wolności obejmującą wskazane powyżej kary jednostkowe sąd zastosował zasadę asperacji i wymierzył skazanemu karę 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Przy wymiarze tej kary łącznej pozbawienia wolności sąd miał na uwadze brak bliskiego związku czasowego pomiędzy poszczególnymi przestępstwami – czyny w sprawie Sądu Rejonowego w Szamotułach, sygn. II K 1604/12 popełnione zostały w dniu 14 września 2012r., w dniu 15 października 2012r., a w sprawie Sądu Rejonowego w Szamotułach, sygn. II K 244/14 w nocy na dzień 21 stycznia 2014r i w dniu 21 stycznia 2014r, jak również, iż popełnione zostały na szkodę różnych pokrzywdzonych, co uzasadniało zastosowanie zasady kumulacji. Okolicznością przemawiającą za częściową kumulacją była również późniejsza karalność skazanego za przestępstwa opisane powyżej w punkcie V, dodatkowo w warunkach recydywy, w części jedno z przypisanych skazanemu przestępstw stanowiło ciąg przestępstw. Zastosowanie zasady absorpcji wynikało natomiast z faktu, iż czyny skazanego były wymierzone częściowo przeciwko tym samym dobrom chronionym prawnie tj. mieniu – art. 278 §1 k.k., art. 279 §1 k.k.

Dodatkowo należy zauważyć, iż wobec Ł. H. zastosowano w wyroku Sądu Rejonowego Poznań Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z dnia 24. 09.2004r, sygn. II K 334/09 dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, jednakże następnie zarządzono jej wykonanie. Jak wynika z powyższego skazany nie skorzystał z danej mu szansy odbycia kary w warunkach wolnościowych, w ocenie Sądu nie sposób zatem uznać, że wystarczające dla zrealizowania celów kary wobec skazanego okazałaby się zasada absorpcji przy wymiarze kar łącznych w wyroku łącznym.

Rozstrzygając o wysokości kary łącznej Sąd Okręgowy miał również na względzie proces resocjalizacji skazanego. Zgodnie z art. 571 § 1 k.p.k. Sąd, wydając wyrok łączny, bierze pod uwagę zarówno zachowanie się skazanego w okresie odbywania kary, jak i jego warunki rodzinne, zdrowotne i majątkowe, przede wszystkim zaś etap procesu resocjalizacji, na jakim znajduje się skazany. Jak wynika z opinii z Zakładu Karnego we W. postawa skazanego prezentowana w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności jest niezadowolająca, a zachowanie naganne. Nadto skazany deklaruje brak jakiegokolwiek krytycyzmu wobec popełnionych przestępstw, jak również przejawia brak motywacji do odbywania kary w systemie programowego oddziaływania, co jednoznacznie wskazuje, iż proces resocjalizacji skazanego nie doprowadził do zmiany kształtującej krytyczny stosunek do popełnionych przestępstw i postawę do przestrzegania prawa.

Wobec dotychczasowego sposobu życia skazanego brak jest, zatem zdaniem Sądu przesłanek do uznania, że w przypadku zastosowania wobec skazanego wyjątkowej zasady absorpcji, będzie to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary i zapobiegnie jego powrotowi do przestępstwa. Byłoby to niewątpliwie niesłuszne premiowanie sprawcy popełniającego więcej przestępstw, sprzeczne z zasadami wymiaru kary i niesprawiedliwe w odczuciu społecznym. Podkreślić należy, że Ł. H. popełnił pierwsze przestępstwo mając zaledwie 19 lat i popełniał kolejne przestępstwa pomimo uprzedniej karalności. Oznacza to, że skazany nie respektował obowiązującego porządku prawnego, lekceważył wydane wobec niego wyroki skazujące i jego drogą życiową było popełnianie kolejnych przestępstw.

Reasumując, zdaniem Sądu Okręgowego wymierzone skazanemu przy zastosowaniu zasady absorpcji kary, należy uznać za sprawiedliwe. Takie ukształtowane kar łącznych pozbawienia wolności czyni zadość wymogom prewencji indywidualnej w stosunku do skazanego, jak i wymogom oddziaływania społecznego, raz jeszcze podkreślając nieopłacalność popełnienia przestępstw.

Na podstawie art. 63 §1 kk w zw. z art. 577 k.p.k. na poczet wymierzonej kary łącznej 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności, zgodnie z obliczeniem kary oraz mając na uwadze, iż Ł. H. odbywa obecnie karę pozbawienia wolności w sprawie sygn. II K 1604/12 zaliczono skazanemu okresy rzeczywistego pozbawienia wolności:

- a) w sprawie Sądu Rejonowego w Szamotułach, sygn. II K 1604/12 od dnia 23.05.2014r do nadal,
- b) w sprawie Sądu Rejonowego w Szamotułach, sygn. II K 244/14 od dnia 21.01.2014r do dnia 23.05.2014r.

Jednocześnie Sąd uznał za wykonaną w całości karę 5 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności wymierzoną w punkcie 2 wyroku, albowiem Ł. H. odbywał karę pozbawienia wolności:

- a) w sprawie Sądu Rejonowego Poznań Grunwald i Jeżyce w Poznaniu, sygn. II K 334/09 w okresie od dnia 25.03.2013r. do dnia 25.11.2013r. ,
- b) z wyroku łącznego Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 18.04.2011r., sygn. III K 303/10 w okresie od dnia 02.05.2007r. do dnia 04.09.2008r., od dnia 19.10.2008r. do dnia 31.01.2011r. i od dnia 06.02.2011r. do dnia 22.06.2012r.

Na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. wyroki podlegające połączeniu w zakresie nieobjętym wyrokiem łącznym pozostawiono odrębnemu wykonaniu.

O kosztach pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu orzeczono na podstawie powołanych w wyroku przepisów.

Od kosztów sądowych skazanego zwolniono w całości na podstawie przepisu powołanych w punkcie 6 wyroku z uwagi na jego sytuację finansową tj.: odbywanie przez niego kary izolacyjnej, brak odpłatnego zatrudnienia, nieposiadanie majątku.

SSR del. do SO Izabela Dehmel

ZARZĄDZENIE

Proszę:

1. Odnotować sporządzenie uzasadnienia w kontrolce uzasadnień.
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć obrońcy skazanego.
3. Przedłożyć z apelacją lub za 14 dni od doręczenia.

Poznań, dn. 20.01.2015r

SSR del. do SO Izabela Dehmel